

En el Primer Testament

El Decàleg inclou l'esposa d'un home entre les seves possessions, conjuntament amb la seva casa i les seves terres, els seus esclaus i esclaves, el seu bou i el seu ase (Ex 20,17; Dt 5,21). El seu espòs pot repudiar-la, però ella no pot demanar el divorci; tota la seva vida roman en un lloc secundari. L'esposa no hereta del seu espòs, ni les filles del seu pare, a menys que no hi hagi cap hereu masculí (Nm 27,8). Un vot fet per una noia o una dona casada necessita, per ser vàlid, el consentiment del pare o de l'espòs, i si aquest consentiment és negat, el vot és nul i invàlid (Nm 30, 4-17). Roland DE VAUX, *Ancient Israel, its Life and Institutions*, Nova York: Mc Graw Hill Book Co., 1961, p. 39.

La creació de la dona està molt separada de la de l'home, ja que és la darrera i més misteriosa de totes les bondats que Jahvè va voler atorgar a l'home. Déu va dissenyar una ajuda per a ell, que fos "corresponent a ell" –ella hauria de ser com ell, i alhora, no idèntica a ell, sinó més aviat la seva contrapart, el seu complement. Gerhard VON RAD, *Old Testament Theology, I*, Nova York: Harper and Brothers, 1962, p. 149.

En el Segon Testament

1 Cor 11,8-9: No és l'home que va ser tret de la dona, sinó la dona de l'home. Ni tampoc l'home no va ser creat per causa de la dona, sinó la dona per causa de l'home.

1 Cor 14,34-35: que les dones casades callin en les reunions comunitàries; no els és permès de parlar, sinó que s'han de mostrar submises, com diu fins i tot la Llei. I si es volen instruir sobre algun punt, que ho preguntin a casa als seus marits, perquè no està bé que una dona casada parli en una reunió de la comunitat.

1 Tim 2,9-15: Igualment, desitjo que les dones es presentin amb decència, que s'arreglin amb dignitat i discreció, no amb pentinats complicats, ni amb joies d'or o perles o vestits luxosos, sinó

amb bones obres, com escau a dones que s'han compromès a donar culte a Déu. A l'hora de la instrucció, les dones casades s'han de mantenir en silenci i submises als marits. No els permeto que es dediquin a ensenyar i així dominin els seus marits, sinó que han d'estar en silenci. Perquè primer va ser format Adam i després Eva. I no fou enganyat Adam, sinó la seva dona, la qual, seduïda, va cometre una falta. Tanmateix, la dona se salvarà gràcies a la maternitat, si conserva amb tota discreció la fe, la santedat i l'amor.

Ef 5,22-24: Dones, sotmeteu-vos als vostres marits, tal com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva muller, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, també les mullers s'han de sotmetre en tot als marits.

1 Cor 11,11-12: D'altra banda, per al Senyor no hi ha dona sense home ni home sense dona; perquè si bé la dona va ser treta de l'home, també és cert que l'home neix de la dona, i tot ve finalment de Déu.

Ga 3,27-28: tots els qui heu estat batejats en Crist us heu revestit de Crist. Ja no hi ha jueu ni grec, esclau ni lliure, home ni dona: tots sou un de sol en Jesucrist.

En la història de l'Església

• **Tertulià**, doctor de l'Església en el segle II, basant-se en el mite Gènesi deïa: Dona, hauries d'anar vestida de dol i parracs, presentant-te com una penitent, abnegada en llàgrimes, redimint així la falta d'haver perdut el gènere humà. Tu ets la porta de l'infern, tu vas ser la que va trencar els segells de l'arbre vetat, tu la primera que vas violar la llei divina, tu la que vas corrompre aquell a qui el diable no s'atreveia a atacar de cares. Tu vas ser la causa que Jesucrist morís.

• Mentre la dona s'ocupa del part i els fills, serà tan diferent de l'home com el cos de l'ànima. Però quan desitgi servir Crist més que al món, deixarà de

ser dona i se l'anomenarà home (vir). **Sant Jeroni**, PL 26, 567. *Comm. in epist. ad Ephes.* 3,5.

- Perquè l'amor correspon a l'home; el temor, a la dona. Com a l'esclau, que no només li correspon el temor, sinó també l'estremiment. **Sant Jeroni**, PL 26, 570. *Comm. in epist. ad Ephes.* 3,5.

- La dona és un ésser inferior. Correspon a la justícia, així com a l'ordre natural de la Humanitat que les dones serveixin els homes. **Sant Agustí** (354-430).

- Pel que fa a mi, penso que les relacions sexuals han de ser radicalment evitades. Considero que res envileix tant l'esperit d'un home com les carícies sensuais d'una dona i les relacions corporals que formen part del matrimoni. **Sant Agustí**.

- El pare i la mare són estimats com els principis de l'origen natural. I com el pare és principi d'una forma més excel·lent, per ser-ho com a principi actiu, i la mare com a principi passiu i material, d'aquí que parlant en absolut, el pare ha de ser més estimat. **Tomàs d'Aquino**. (1224-1274), *Suma Theologica*, vol. V,2-2, q. 26, a. 10.

- En la generació humana, la mare presta la matèria sense forma del cos, que es forma per la virtut formativa del semen patern. I, encara que aquesta virtut no pugui crear l'ànima racional, disposa, tot i això, la matèria corporal per a la recepció d'aital forma. **Tomàs d'Aquino**. (1224-1274), *Suma Theologica*, vol. VII,2-2, q. 26, a. 10.

- Per al bon ordre de la família humana, uns han de ser governats per uns altres de més savis que ells. Així doncs, la dona, més dèbil pel que fa a vigor de l'ànima i força corporal, està subjecta per naturalesa a l'home, en qui predomina la raó. El pare ha de ser més estimat que la mare i mereix més respecte perquè la seva participació en la concepció és activa, i la de la mare és simplement passiva i material... La dona és un defecte de la natura, una mena d'homenet defectuós i mutilat. Si neixen dones es deu a un defecte de l'esperma o als vents humits. **Tomàs d'Aquino**.

- Especialment reveladores van ser (i encara són) les raons donades per excloure la dona de les ordres sagrades: el dominic espanyol **Domingo de Soto** (1494-1560) va reflectir l'opinió del segle XVI en el seu estudi d'aquest tema; va sostenir que el sexe femení és un impediment natural per rebre les Ordres Sagrades.

- Per això, com adverteix l'Apòstol: 'L'espòs és cap de l'esposa, com Crist és cap de l'Església'; i així com l'Església està subjecta a Crist, qui l'estima amb l'amor més cast i durador, així també les dones han d'estar subjectes als seus esposos, i ahora ser estimades per ells amb afecte fidel i constant. **Lleó XIII**, Encíclica *Quod Apostolici Muneris*, 28 de desembre de 1878.

- Igualment erroni i pernicios a l'educació cristiana és el mètode anomenat de la "coeducació", també fundat, per molts, en el naturalisme negador del pecat original, i a més, per tots els sostenidors d'aquest mètode, en una deplorable confusió d'idees que canvia la legítima convivència humana en la promiscuïtat i igualtat anivelladora. El Creador ha ordenat i disposat que la convivència dels sexes fos perfecta només en la unitat del matrimoni, i gradualment diferent en la família i en la societat. A més, no hi ha en la mateixa natura, que els fa diversos en l'organisme, en les inclinacions i en les aptituds, cap motiu perquè pugui o hagi d'haver-hi promiscuïtat i molt menys igualtat de formació per ambdós sexes. **Pius XI**, 1929, Carta Encíclica *Divini Illius Magistri*, 31 de desembre de 1929.

- La societat domèstica que és el matrimoni s'ha de reforçar per l'ordre de l'amor que implica la primacia del marit sobre la dona i els fills i la submissió sol·lícita de la dona així com la seva obediència espontània. **Pius XI**, 1930.

Fins i tot en el pensament de la modernitat

L'educació de la dona haurà de ser organitzada en relació a l'home. Per ser agradable a la seva vista, per conquerir el seu respecte i amor, per educar-lo durant la seva infantesa, cuidar-lo en la seva maduresa, aconsellar-lo i consolar-lo, fer la seva vida agradable i feliç. Aquests són els deures de la dona en tot moment, i això és el que se li ha d'ensenyar quan és jove. **Jean Jacques Rousseau** (1712-1778).

La dona és una espècie a mig camí entre l'home i la resta del regne animal... En l'ordre mental com en la generació, la dona no aporta res personal: és un ésser passiu, enervant, de conversa i carícies esgotadores. N'ha de fugir qui desitgi conservar en la seva plenitud les energies corporals i espirituals. La dona és homicida. **Pierre Proudhon**, filòsof francès (1809-1865). □